

خُداوند دَ قَوْلِ خُو مُحَكَمِ اسْتَه

دَه سال بعد ازُو سالیکه خُداوند دَ اَبْرَامِ وَعَدَه اَوْلادِ رَه دَدَه بُود، سارایِ تا اُو غَیْتِ بے اَوْلادِ مَند. سارایِ یگِ کَنیزِ مِصری دَ نامِ هاجِرَه دَشت. پَس سارایِ دَ اَبْرَامِ گُفت: "ای کَنیزِ مَرَه بَگیرِ تاکه اُو بِلدِ از مَه اَوْلادِ کُنَه." ای چِیزا دَ اُو زمانِ یگِ رواجِ بُود و اَبْرَامِ قَبُولِ کدَه هاجِرَه رَه گِرِفت.

بعد ازُو که هاجِرَه حامِلَه شُد اُو مَغْرُورِ شُدَه سارایِ رَه طَعَنَه مِیْدَد. و سارایِ دَ اَبْرَامِ شِکایتِ کدَه گُفت: "گَناهِی از تُو یه که ای کَنیزِ مَرَه طَعَنَه مِیدیه، چِراکه خودِ مَه اُو رَه دَزتُو دَدَم. مَگم امزُو لِحظَه که اُو فامِیدِ که حامِلَه شُدَه، مَرَه طَعَنَه مِیدیه."

اَبْرَامِ گُفت: "ای کَنیزِ از تُو یه. هر رَقْمِ که دِلِ تُو اسْتَه قَدِ شِی اُمُورِ قَمِ رِفْتارِ کُو." پَس سارایِ سَرِ بَدِ رِفْتاری رَه خَنِ هاجِرَه گِرِفت و اُو از خانَه دُوتا کد. دَ بیا بُو مِلائیکَه

خُداوند دَ هاجِرِه دَ نَزْدِيكِ يِگ چِشمه ظاهِرِ شُدِه گُفت: "اَي هاجِرِه، از كُجا آمَد و دَ كُجا موري؟"

گُفت: "ما از خانِه آغِه خُو دُوتا كديم."

ملائيكه گُفت:

"پيش آغِه خُو پَس بوزُو و خود ره دَزُو تَسليم كُو.

خُدا نسل از تُو ره بے اندازه زياد مُونِه.

تُو صاحبِ بچِه موشِي

و نام از و ره 'اسماعيل' يعنى 'خُدا ميشنوه' بيل

چراكه خُداوند آه و ناله از تُو ره شينده.

مگم اولاده بچِه تُو قد اولاده برار خُو جاغه دَ جاغه زندگِي

مُونِه."

و هاجِرِه پَس دَ خانِه آغِه خُو رفته يِگ بچِه كد. دَ اُو غيت

ابرام هشتاد و شش ساله بود. اُو بچِه خُو ره اسماعيل نام

ايشت، يعنى 'خُدا ميشنوه'.

وختیکه اسماعیل سیزده ساله بود، خُدا دَ اَبرام بسمِ ظاهر
شده گفت: ”ما خُداى قادرِ مُطلقِ استم. دَ راهِ از مه قدم
بیل و صادق و نیکوکار باش. ما که قد از تُو عهد کده
بودم دَ قولِ خُو وفادار استم.

ازى بعد نام تُو ره ’اِبراهیم‘، ’میلْم‘ یعنی ’آته قومای
غدر‘.

نسلِ از تُو ره غدر زیاد مُونم و تُو بابه کلون چندین قوم
مُوشی.

از نسلِ از تُو قوم ها و پادشاهها دَ وجود میه.

ما قولِ خُو ره قد از تُو و بعد از و قد اولادِه تُو ثابتِ نگاه
مُونم.

ما خُداى از تُو و اولادِه تُو استم.

تمامِ سر زمینِ کنعان ره که تُو تا آلی دَ اونجه مثلِ کوچی
آلی زندگی مونی، تا ابد دَرتو و دَ نسلِ از تُو موبخشم. و
ما خُداى ازوا استم.”

شَرَطِ قَوْلِ اَزْمِه قَد اَز تُو و نَسَلِ هَايِ اَيِنْدِه تُو اَيِنِي اِسْتِه
كِه بَايِد دَ خَانِه تَمَامِ مَرْدَا، بِيچَه هَا و حَتِي غَلَاْمَايِ شَمُو
خَتْنِه شُنِه. بِيچَه هَا كِه تَازِه دَ دُنْيَا مِييِه هَم بَايِد دَ هَشْت
رُوزِه گِي شِي خَتْنِه شُنِه.

سَارَايِ، زَن تُو، نَام شِي دَ سَارِه 'يَعْنِي شَاه زَادِه' بَدَل شُنِه.
مَا اُورِه خَيْرِ و بَرَكْتِ دَدِه تُوْرِه اَز اُو يَكِ بِيچِه مِيْدُم."

حَضْرَتِ اِبْرَاهِيْمِ سَجْدِه كَد، مِگَم خَنْدِه شِي اَمْدِ و دَ دِلِ خُو
گُفْت: "اَيَا دَ خَانِه يَكِ مَرْدِ صَدِ سَالِه و خَاتُونِ نَوَدِ سَالِه
اَوْلَادِ پَيِدَا مُوشِه؟"

پَس دَ خُدا گُفْت: "كَاش كِه اِسْمَاعِيْلِ صِيحْتِ و سَلَامَتِ بُمْنِه و
وَارِثِ مِه شُنِه."

مِگَم خُدا جَوَابِ دَدِ: "مُطْمئن باش، سَارِه خُودِ شِي دَزْتُو يَكِ"

بچه دَ دُنیا میره و تُو نام شی ره اِسحاق، یعنی 'خنده'،
بیل. ما قول خُو ره قد ازو و اولاده ازو تا اَبَد پایه دار
میلم. مگم توره دَ باره اِسماعیل شیندیم: اُره اَم خیر و
برکت میدم و نسل ازو ره اُوقس زیاد مونم که یگ قوم کُته
ازو دَ وجود بیه. اُو صاحبِ دوازده بچه موشه، که هر کُدم
شی حاکم جور موشه.

مگم تعهد خُو ره قد اِسحاق مونم، که ساره اُره سالِ دیگه
دمزی وخت دَ دُنیا میره.

دَمزُو روز اِبراهیم تمام مردای خانه خُو ره و بچه خُو اِسماعیل
ره مُطابقِ اَمْرِ خُدا خَتنه کد. اِبراهیم نود و نه و اِسماعیل
سیزده ساله بود که اونا خَتنه شد.